

SZUVERENITÁSVÉDELMI
HIVATAL

ÉVES JELENTÉS

2025

Iktatószám: SZH/446/2025

1. ELNÖKI KÖSZÖNTŐ

A magyar szuverenitás támadás alatt áll. Globális rendszerváltás szemtanúi vagyunk. Az országunk körül zajló kereskedelmi, információs, kulturális és katonai háborúk szükségessé teszik a magyar szuverenitásvédelem megerősítését.

El kell kerülni, hogy Magyarország az egyre élesebbé váló konfliktusokban alárendelődjön a nagyhatalmi érdekeknek, és ahogy történelme során többször megtörtént, kiszolgálója, majd elszenvetője legyen valamely erőközpont hatalmi törekvéseinek. Egyedül egy szuverén kormány tud ellenállni annak, hogy eszközévé váljon a nagyhatalmaknak.

A szuverenitásvédelem ezért minden állami szerv feladata kell hogy legyen. A Szuverenitásvédelmi Hivatal az intézményrendszeren belül kitüntetett szereppel bír, mert – szisztematikus munkával – feltárja, elemzi azokat a fenyegető tendenciákat, amelyek a magyar szuverenitást korlátozni akarják.

A jelen kihívásai ugyanis nem pusztán biztonságpolitikai természetűek, hanem jogi, gazdasági, technológiai és kulturális dimenzióban is megmutatkoznak. A háborús propaganda és Brüsszel háborús készülődése nem elszigetelt jelenségek, hanem annak a nemzetközi tendenciának a részei, amely a közép-európai térség politikai és katonai szuverenitását fokozatosan alá kívánja rendelni egy egységesített stratégiai akaratnak. Ezzel párhuzamosan a külföldről finanszírozott befolyásolási hálózatok olyan információs környezetet hoznak létre, amely képes torzítani a közbeszédet és ezáltal közvetve irányítani a demokratikus választásokat.

Az Európai Unióban tapasztalható lopakodó jogalkotás, a közösségi jogkörök egyoldalú kiterjesztése gyengíti a nemzeti parlamentek szuverenitását és a tagállami döntéshozatal mozgásterét. Eközben a technológiai változások – különösen a mesterséges intelligencia, az algoritmikus tartalomszűrés és az adatvezérelt politikai célzás – a külső beavatkozás új formáit teremti meg. Mindezt a globális blokkosodás folyamata fogja össze: a világpolitikai pólusok közötti feszültségek élesedése egyre inkább arra ösztönzi a szereplőket, hogy befolyási övezeteket építsenek ki – többek között pénzügyi, ideológiai és médiamechanizmusokon keresztül.

László Tamás
elnök

Budapest, 2025. június 30.

2. NEMZETI SZUVERENITÁS 2025 – ÖSSZEFOGLALÓ

A **nemzeti szuverenitás** megőrzése a magyar államiság alapfeltétele. A szuverenitás nemcsak jogi és politikai kategória, hanem a közjogi berendezkedés egészét átszövő működési feltétel, amely az állam cselekvőképességét biztosítja. E működési keret védelme az Alaptörvény által megalapozott alkotmányos önazonosságból fakadó állami kötelezettség, amely nemzetközi szerződés által sem korlátozható. **Az éves jelentés alapján megállapítható, hogy a szuverenitás elleni közvetett és közvetlen befolyásolási kísérletekre célzott, intézményes válaszokat szükséges adni**, amelyek biztosítják a magyar állam demokratikus önrendelkezésének hosszú távú érvényesülését. E válaszok egyik eleme a 2024-ben létrehozott **Szuverenitásvédelmi Hivatal**, amely autonóm államigazgatási szervként az alkotmányos rend egyik védelmi eszköze a külföldi befolyás azonosítása, elemzése és megelőzése révén.

A 2023. évi LXXXVIII. törvény, valamint az Alkotmánybíróság 2024. évi határozata alapján **a hivatal kifejezetten jogállami eszköz, amelynek célja a nemzeti szuverenitás gyakorlati érvényesítése**. A magyar állam részéről ez az intézményes válasz arra a kihívásra, hogy a 21. században a külföldi befolyás eszközeit nem hagyományos formában, hanem a demokratikus folyamatok megsértésén, a közbeszéd manipulálásán keresztül kívánják érvényesíteni. E törekvések rendszerszintű felismerése és időben való kezelése elengedhetetlen feltétele a nemzeti szuverenitás és az alkotmányos rend fenntartásának.

Az éves jelentés rámutat arra, hogy **a demokratikus társadalmak működésének alapja az önálló, külső befolyástól mentes, cselekvőképes politikai közösség**. Az állampolgárok döntéshozatala csak akkor lehet érvényes, ha nem külső narratívák és nemzetközi érdekhálók befolyásolják, hanem nemzeti érdek vezérli. Ennek érdekében **az állam köteles megakadályozni**, hogy olyan véleményformáló rendszerek, a közösségi médián keresztül érvényesülő algoritmikus gyakorlatok vagy médiastruktúrák alakuljanak ki, amelyek **a társadalmi önértelmezést hosszú távon idegen érdekek mentén torzítják el**.

Kiemelt jelentőséggel bír a választói akarat védelme. A **népszuverenitás sérthetetlensége**, mint az állami legitimáció végső forrása, kizárólag akkor őrizhető meg, ha a választásokhoz vezető információs tér mentes marad a külső befolyásolási kísérletektől. Az éves jelentés világosan kijelöli azokat a pontokat, **ahol az állami szerepvállalás aktív formája** szükséges: ilyen például a digitális infrastruktúra szabályozása vagy a kampányfinanszírozás átláthatóságának biztosítása.

A nemzeti önrendelkezés védelme nem csupán a végső döntések pillanatában alakul: a közbeszéd manipulálása, a politikai diskurzus formálása és a társadalmi érzékenyítés eszközei mind olyan kockázati pontokat képeznek, ahol az állam szerepvállalása meghatározó. A fel-

tárt amerikai és európai finanszírozási csatornák a médiatámogatási programokon, a tudományosnak álcázott elemzéseken, a közösségimédia-platformokon és a rajtuk megjelenő, külföldről fizetett propagandistákon keresztül súlyos kockázatot jelentenek. A jövőben csak a teljes **transzparencia** képes biztosítani azt, hogy az idegen érdekeket közvetítő struktúrák ne válhassanak a társadalmi manipuláció eszközeivé.

A finanszírozási hálózat mellett a hivatal külön figyelmet fordít **a társadalmi beágyazottságon alapuló hosszú távú befolyásgyakorlás** felismerésére és kezelésére. Az állam feladata annak biztosítása, hogy a civil szervezetek valós társadalmi igényekre válaszoljanak, és ne külföldi politikai célokat valósítsanak meg. A támogatások eredetének, a képzési és mentorálási programok tartalmának, valamint a társadalmi mobilizációt ösztönző kezdeményezések célrendszerének vizsgálata hozzájárul ahhoz, hogy **a civil szféra önállósága és hitelessége fennmaradjon** a politikai nyomásgyakorlás eszközévé válás veszélye nélkül.

A fentiek alapján az éves jelentés kiemeli, hogy a szuverenitás védelmében **a legfontosabb eszköz a szabályozás, az ellenőrzés és az együttműködés rendszerének egységes, preventív megközelítése**. A pénzügyi transzparencia, a vezetői felelősség jogi megerősítése, a külföldi támogatások célhoz kötött kontrollja, valamint az ágazatok közötti információmegosztás olyan intézményi kultúrát épít ki, amely képes megelőzni a szuverenitásvesztéssel fenyegető folyamatokat.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal javaslatai a szabályozási környezet továbbfejlesztésére, a finanszírozási és szervezeti elszámoltathatóság növelésére, valamint a hatósági és szakpolitikai koordináció megerősítésére nemcsak elméleti ajánlások, hanem gyakorlati válaszok egy olyan világban, amelyben a nemzetállamok cselekvőképessége ki van téve a digitális tér, a nemzetközi normarendszerek és a globális politikai hálózatok nyomásának. Az éves jelentés célja nem a már bekövetkezett veszteségek leírása, hanem a **jövőbeli események megelőzésének megalapozása**. E prevenciós szemlélet elengedhetetlen ahhoz, hogy a magyar államiság ne pusztán jogi konstrukcióként, hanem működőképes, demokratikus és önrendelkező rendszerként őrizze meg saját szuverenitását.

3. A NEMZETI SZUVERENITÁST ÉRINTŐ JOGSZABÁLYOK ÉS ALKALMAZÁSUK HATÉKONYSÁGA, VALAMINT A JOGALKALMAZÁSI GYAKORLAT

3.1. A szuverenitásvédelem alkotmányos alapjai és a Szuverenitásvédelmi Hivatal megerősített intézményi legitimitása

A nemzeti szuverenitás megőrzése nemcsak politikai célkitűzés, hanem alkotmányos kötelesség, amely az állami lét elsődleges feltétele. A Magyarország Alaptörvénye által megalapozott szuverenitásfogalom – amelyet a hetedik és a tizenkettedik Alaptörvény-módosítás tovább erősített – egyértelmű jogi és politikai keretet teremt a külső befolyás elleni fellépéshez. E jogi környezetben kapott helyet a 2023. évi LXXXVIII. törvénnyel (a továbbiakban Szvtv.) létrehozott **Szuverenitásvédelmi Hivatal**, amely 2024. február 1-jén kezdte meg működését.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal **alapfeladata** a külföldi befolyásgyakorlási kísérletek feltárása, elemzése és nyilvánosságra hozatala, valamint ajánlások megfogalmazása a jogalkotónak és az államigazgatásnak. A hivatal nem nyomozóhatóság, nem hatóság, hanem alkotmányos küldetést teljesítő, autonóm államigazgatási szerv, amely vizsgálati, elemző és javaslattevő tevékenységét a szuverenitásvédelem legitim céljának szolgálatában gyakorolja.

A hivatal tevékenységének jogi megalapozottságát és intézményi integritását megerősíti az Alkotmánybíróság 20/2024. (XI. 28.) számú határozata, amelyben a testület – egy vizsgálattal érintett szervezet kezdeményezésére – az Szvtv. Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálta. Az Alkotmánybíróság nemcsak az Szvtv. alkotmányosságát erősítette meg, hanem tételesen kimondta, hogy a nemzeti szuverenitás védelme olyan **alkotmányos érték**, amely nemzetközi szerződés által sem korlátozható. A határozat megismételte és továbbfejlesztette a 22/2016. (XII. 5.) AB-határozatban foglaltakat, hangsúlyozva, hogy a magyar államnak nemcsak joga, hanem kötelessége is megőrizni alkotmányos önazonosságát – még akkor is, ha ez az uniós jog elsőbbségi igényével kerül szembe.

Ezen érvelés mentén az Alkotmánybíróság kiemelte, hogy **a szuverenitás nem deklaratív jogi fogalom**, hanem olyan működési állapot, amely az állami hatáskörök gyakorlásában nyilvánul meg. A testület világossá tette: szuverenitás nélkül nem léteznek állami hatáskörök, így a szuverenitás védelme nem pusztán lehetőség, hanem **feltételrendszer** az államiság fenntartásához. Az alkotmányos önazonosság hasonlóképpen nem jogi fikció, hanem történeti-alkotmányos vívmány, amely az állam identitásának része, és így az Alaptörvény által elismert, elidegeníthetetlen alkotmányos érték.

A hivatal megalakulása, tevékenységi körének meghatározása és vizsgálati jogosultságainak rendszere tehát **jogállami eszköz** a külső befolyás intézményes visszaszorítására.

A szervezet tevékenysége – ahogy az a közbeszéd alakulásából is látható – **számottevő, érzékelhető hatást gyakorol**. Létrejötté és vizsgálatai jelentős hazai és nemzetközi visszhangot váltottak ki. A hazai médiumok egyöntetűen beszámoltak a hivatal felállításáról, tevékenységéről pedig folyamatos diskurzus alakult ki. Nemzetközi vonatkozásban az Európai Bizottság kötelezettségszegési eljárást indított Magyarországgal szemben az Szvtv. miatt. E konfliktus nem egyedi, hasonló kérdésekben **a német és a francia alkotmánybíróság is megerősítette az alkotmányos identitás védelméhez való jogot**, amelyet a magyar Alkotmánybíróság is következetesen képvisel.

A nemzeti szuverenitás nem elméleti konstrukció, hanem **a magyar államiság mindennapos működésének biztosítója**. Az állam mint szuverén entitás jogosult arra, hogy belső demokratikus rendjét, választásai tisztaságát, jogalkotási autonómiáját és politikai önrendelkezését megvédje a külső befolyás minden formájával szemben. E védelem intézményes formája ma a Szuverenitásvédelmi Hivatal, amely a jövőben is e cél elérését szolgálja – az Alaptörvény szellemében és az állami szuverenitás gyakorlati érvényesítésének szolgálatában.

3.2. A jogállami kötelezettségek tudatos megsértése: az együttműködés megtagadása a Szuverenitásvédelmi Hivatallal

A Szuverenitásvédelmi Hivatal – a Magyarország Alaptörvénye által garantált szuverenitás védelmét szolgáló köztestületi szervként – hatáskörének gyakorlása során minden esetben a jogállami keretek tiszteletben tartásával, a törvényes eljárásrendek szerint jár el. Az Alaptörvény rendelkezéseiből, valamint a Szuverenitásvédelmi Hivatalról szóló törvényből fakadóan egyértelmű, hogy minden szervezet, amely közvetlenül vagy közvetve részt vesz a magyar közélet alakításában, köteles a hivatal felhívására információt szolgáltatni, a vizsgálatokkal összefüggő adatkéréseknek eleget tenni és együttműködni a szuverenitást érintő kockázatok feltárásában. E kötelezettség nem opcionális, hanem jogi normán alapuló, a magyar állam intézményi rendjéből fakadó alaptétel.

Ennek ellenére a hivatal több esetben azt tapasztalta, hogy egyes szervezetek nemcsak elmulasztották a válaszadást, hanem tudatosan és deklaráltan megtagadták az együttműködést. E magatartás nem egyszerű eljárásjogi mulasztásként értelmezhető, hanem a jogállamiságot sértő lépésként, amely nyíltan megkérdőjelezi a magyar állam szuverén intézményeinek legitimitását és közhatalmi felhatalmazását. Az ilyen tudatos magatartás nem pusztán a hivatallal, hanem a magyar közjogi renddel szembeni lojalitás hiányát tükrözi.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal azonban nem hatáskörtől függő, hanem törvényi felhatalmazáson és állami küldetésen alapuló intézmény. Az együttműködés megtagadása nem gátolja meg, nem késlelteti és nem akadályozza meg a hivatalt feladatai elvégzésében. Épp ellenkezőleg: megerősíti azt a felismerést, hogy egyes szereplők elzárkózása mögött intézményes szándék, a nemzeti szuverenitás normatív kereteinek tudatos megkerülése vagy politikai szándékkal vezérelt működés állhat. Az adatszolgáltatás és az információmegosztás visszautasítása önmagában is adatértékű tényként kerül be a hivatal kockázatelemzési rendszerébe. A szervezet elemző, feltáró, megelőző és javaslattevő feladatait a kiterjedt intézményi kapcsolatrendszer, adatforrások, valamint szisztematikus értékelési módszertan segítségével végzi.

A hivatal kiemeli: **az együttműködés megtagadása elsősorban a magyar állami tekintély és a szuverén intézményrend tudatos negligálása.** A hivatal ezt az intézményi magatartást minden esetben rögzíti, értékeli, és figyelembe veszi további vizsgálatait, értékelései, valamint jogalkotási javaslatok során. A magyar állam intézményrendszerében minden közszereplő köteles közreműködni az alkotmányos rend fenntartásában. Aki e kötelezettségének szándékosan nem tesz eleget, az nemcsak a hivatal ellen jár el, hanem a magyar közhatalommal és törvényes kereteivel fordul szembe.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal világossá teszi: minden rendelkezésére álló eszközzel fellép azokkal szemben, akik tudatosan aláássák a magyar állam szuverenitását és intézményi tekintélyét. A szuverenitás védelme nem alku tárgya, nem a jóindulatra vagy együttműködési hajlandóságra épülő törekvés, hanem **az állam legfőbb önvédelmi funkciójának intézményes megvalósítása.** Ennek megfelelően a hivatal – a jogszabályi keretek között – minden olyan eszközt igénybe vesz, amely biztosítja a nemzeti önrendelkezés tényleges érvényesülését. A szuverenitás nem formai kérdés, hanem működési elv. A hivatal ezt az elvet nemcsak vallja, hanem érvényesíti is.

4. A HIVATAL FELTÁRÓ ÉS ELEMZŐ TEVÉKENYSÉGE

4.1. A transzatlanti nyomásgyakorló hálózat

A transzatlanti nyomásgyakorló hálózat olyan ideológiailag vezérelt nemzetközi együttműködés, amely anyagi és politikai eszközökkel igyekszik **befolyásolni szuverén országok belső folyamatait**. A hálózat célja egy olyan **politikai és gazdasági környezet fenntartása, amely kedvez az USA és a transzatlanti elit stratégiai érdekeinek, miközben aláássa a szuverén nemzetállamok önrendelkezését**.

Ez a politikai nyomásgyakorló hálózat decentralizáltan működik, saját normarendszerrel bíró szereplők konglomerátumaként. A hálózat az évek során párhuzamos struktúrákat hozott létre: agytrösztök, kutatóintézetek, egyetemek, sajtóorgánumok és NGO-k alkotják. Tagjai Washingtonban éppúgy jelen vannak, mint Brüsszelben vagy Budapesten, és tevékenységüket összehangolva fejtik ki.

A hálózat tevékenysége:

1. Fedőszervezetek és tematizálás. Az érintett szervezetek gyakran civil, átláthatósági, jogvédelmi vagy oknyomozó médiumként tüntetik fel magukat; valós céljaikat társadalmilag elfogadott közügyek mögé rejtik, így téve elfogadhatóvá a külföldi finanszírozást.
2. A célországok belpolitikájának befolyásolása. A hálózat aktív résztvevői különösen azon országokban fejtik ki tevékenységüket, ahol a kormányok nem az amerikai Demokrata Párt által képviselt progresszív irányvonalat követik; Magyarország és Lengyelország például kiemelt célpontjai voltak a Közép-Európa-program (CEP) támogatásaiból finanszírozott nyomásgyakorlásnak.
3. Információs és dezinformációs műveletek. A hálózathoz kapcsolódó médiumok és NGO-k részinformációkra épülő részjelentésekkel és koncepciók vádakkal tematizálják a közbeszédet, s uniós eljárásokat alapoznak meg (például Sargentini-jelentés). Egyes szervezetek (például Átlátszó) dokumentumokat töltenek fel külföldi szerverekre, amelyek hírszerzési célokra is felhasználhatók.

A transzatlanti hálózati infrastruktúra szerkezete és a tényleges szuverenitási kockázat mértéke a finanszírozási kapcsolatok elemzésével érthető meg a legpontosabban, ezért kiindulópontként mindig a pénz mozgását kell követnünk. A pénz nem egyszerűen támogatás, hanem mozgatóerő, amely folyamatosan „szelektál”, „strukturál”, „tematizál” és „legitimál” a hálózaton belül és kívül is. A forrásallokáció mechanizmusa nem pusztán finanszírozás, hanem viselkedésszabályozás: csak az kap, aki igazodik.

A pénz követésével nemcsak az összefonódások, a gócpontok szárazhatók szét és térképezhetőek fel, hanem azok a hatalmi protokollok is, amelyek meghatározzák, kinek hol a helye, mi a szerepe, meddig tart a feladat- és hatásköre a rendszerben. A kifizetések, szerződések, a körkörös támogatási láncolatok végül egy irányba mutatnak: a valós, de az állampolgárok szeme elől gondosan elrejtett hatalmi viszonyokra és az azokon keresztül megnyilvánuló szándéokra. A támogatások jellemzően egymásra épülő pályázati rendszereken (nemzetközi, regionális, országos szinteken) keresztül jutnak el a beavatkozást végrehajtó szervezetekig.

4.2. A globális hálózat amerikai háttere és hatása Magyarországon

2025 januárjáig az Amerikai Egyesült Államok volt a globális nyomásgyakorló hálózat fő finanszírozója és motorja. A szövetségi költségvetésben erre külön fejezet – a State Department, Foreign Operations, and Related Programs – szolgált, amelyben 2024-ben több mint 70 milliárd dollárt különítettek el a külpolitikai célokat szolgáló beavatkozások finanszírozására. E keretből juttatták forráshoz azokat a szervezeteket is, amelyek formálisan független civil entitásként, NGO-ként működtek, de valójában az amerikai kormányzat meghosszabbított kezévé, a „soft power” eszközeiként hajtották végre megbízásaikat.

A szakirodalom ezeket GONGO-knak (government-organized non-governmental organizations) nevezi. Tevékenységük fókuszát érdemben nem a kongresszus, hanem a külügyminisztérium és a USAID határozta meg. A USAID költségvetése fölött a minisztérium önálló rendelkezési jogosítvánnyal is bírt: a keretösszegeken felül eseti jelleggel további támogatásokat nyújthatott kedvezményezettjeinek, akár anélkül, hogy arról a kongresszus tudomással bírt volna. Így az amerikai külpolitikai gépezet egyszerre működött rugalmasan és rejtetten – a források célba juttatása gyors volt, és nehezen nyomon követhető. A National Endowment for Democracy (NED) 2024-ben például 300 millió dollárt kapott, amelyet azonnal továbbadott saját „leány-szervezetei”: az International Republican Institute (IRI), a National Democratic Institute (NDI) és a Center for International Private Enterprise (CIPE) részére. A USAID 2022-ig több mint 2 milliárd dollárt költött a Consortium for Elections and Political Process Strengthening (CEPPS) égisze alatt futó beavatkozásokra, ezeknek kizárólagos támogatási forrása volt. Ez a konzorcium 140 országban hajtott végre „democratic elections and political process” műveleteket, vagyis választási és politikai beavatkozásokat.

A hálózat második pillérét az amerikai magánalapítványok jelentik. A legnagyobb családi alapítványok – Rockefeller, Ford, Carnegie, Soros – vagyonuk jelentős részét célzott támogatásokra fordítják. Ezek az adómentes, 501(c)(3) besorolású nonprofit szervezetek tematikus és politikai szövetségeket (grantmakers association) alkotnak, mint például a Democracy Alliance. A „milliárdosklubok” zárt és anonim módon koordinálják az adományozást, gyakran ugyanazon célok mentén, mint az amerikai állami szereplők. Ez a kettős finanszírozási rendszer – az

állami és a privát források összehangolása – biztosítja a globális nyomásgyakorló hálózat koncentrált és célorientált működését.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal korábbi elemzéseiben bemutatta ennek a hálózatnak a 2022 és 2024 közötti magyarországi aktivitását. A USAID-tól és más amerikai forrásokból legalább 3,5 milliárd forint áramlott politikai nyomásgyakorló szervezetekhez. Ezek a csoportok – köztük médiumok és civil szervezetek – külföldi pénzekből a magyar belpolitika tematizálására, a társadalom megosztására, valamint a kormány pozícióinak gyengítésére törekedtek.

A 2021-ben meghirdetett Közép-Európa-program ennek a műveleti struktúrának kiemelt példája. A program Magyarországot, Lengyelországot és Bulgáriát vette célba, és 30 millió dolláros kerettel indult. 2022. október 1-jén a USAID négy szervezettel kötött szerződést: a Dexis Consulting Group, a The German Marshall Fund of the United States (GMF), a National Democratic Institute (NDI) és a Zinc Network kapták a feladatot. 2025 elejére már több mint 19 millió dollárt, vagyis a források kétharmadát elköltötték, a kifizetések a 2024-es amerikai elnökválasztás közeledtével felgyorsultak. A GMF például havonta kapott újabb részleteket, pedig korábban csak negyedévente.

A támogatások egy része pártokhoz, politikai nyomásgyakorló szervezetekhez és médiatermékhez került, amelyek a választások rejtett befolyásolására, a bizonytalan választók célzott mozgósítására és a társadalmi témák újrakeretezésére használták fel a forrásokat. Magyarországon a GMF közvetlenül támogatta a Demokratikus Koalíció ifjúsági szervezetének vezetőjét, együttműködött a Magyar Helsinki Bizottsággal, az Emberség Erejével Alapítvánnyal és a 21 Kutatóközponttal. A Dexis Akcióban a demokrácia néven tartott stratégiai képzéseket, a Zinc pedig az Átlátszót, a Direkt36-ot és a 444-et támogatta, hogy a közvéleményt olyan társadalmi kérdésekben formálja, mint a migráció, a szexuális kisebbségek helyzete vagy az orosz–ukrán háború. Az NDI regionális képzésekkel erősítette a hálózatot, az ellenzéki szavazók aktivizálását tűzve ki célul.

A transzatlanti hálózat jelenléte azonban nemcsak támogatásokban, hanem közvetlen politikai beavatkozásban is tetten érhető. A 2022. évi országgyűlési választást követően kiderült, hogy a DK, a Jobbik, a Momentum, az MSZP, az LMP és a Párbeszéd alkotta szövetség több mint 4 milliárd forintnyi tiltott külföldi kampánytámogatást kapott, amelyet kampányeseményekre, -eszközökre és mozgósításra fordított. A teljes összeg 78 százaléka az amerikai bejegyzésű Action for Democracy (A4D) nevű alapítványon keresztül jutott el Magyarországra, a pénz egy része a Bajnai Gordonhoz köthető DatAdat cégcsoporthoz került.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal vizsgálata megállapította, hogy nem a magyar pártok kerestek támogatókat, hanem a globális donorhálózat keresett végrehajtókat politikai céljai érvényesítéséhez. A nyilvánosságra kerülő felvételek szereplői – köztük Wesley Clark tábornok és

Simonyi András volt diplomata – nyíltan beszélnek az orosz–ukrán háború eszkalációjáról és arról, hogyan lobbiztak az Egyesült Államokban a háborúpárti álláspont kialakításáért. Elismerik, hogy az amerikai érdekek érvényesítéséhez „minden létező katonai és hadviselési elvet megsértettek”. A felvételek szerint a hálózat már a 2019-es önkormányzati választás során is aktív volt Magyarországon, különösen Karácsony Gergely kampányában.

A 2022-es beavatkozás nem egyszeri eset, hanem egy hosszú ideje aktív fenyegetés része, amely mögött egy politikai-gazdasági érdekcsoport áll. A hivatal jelentései itt is konzekvensen mutatják be a globális központtól a helyi végrehajtókig húzódó láncolatot, amelyben állami, magán- és fedett szervezetek összehangolva működnek politikai nyomásgyakorlás céljából.

Donald Trump 2025. január 20-ai elnöki beiktatása után elrendelte a USAID és a külügyi támogatások teljes körű felülvizsgálatát, és 90 napra felfüggesztette a külföldi kifizetéseket. Indoklása szerint a USAID tevékenysége nemcsak összeegyeztethetetlen az amerikai érdekekkel, hanem sok esetben ellentétes is velük, és destabilizálja a célországokat. Az elnöki rendelet alapján több mint 5400 aktív USAID-programot állítottak le 76 milliárd dollár értékben, amelyből már több mint 48 milliárd dollárt kifizettek. Ugyanakkor mintegy 900 futó program kapott zöld jelzést, így szó sincs az ügynökség beszántásáról – csupán arról, hogy véget ért az a gyakorlat, amelyben a USAID a segélyprogramok leple alatt fedett politikai beavatkozásokat hajtott végre a Demokrata Párthoz kötődő progresszív elit eszközeként.

A USAID által a kongresszusnak benyújtott, majd a sajtóhoz kiszivárgó, 281 oldalas dokumentum részletes információkat tartalmaz a megszüntetett programokról, a szerződött partnerekről, a kifizetések mértékéről és céljáról. Ezek a tények megerősítik a Szuverenitásvédelmi Hivatal korábbi jelentéseinek megállapításait: a USAID és az általa finanszírozott szervezetek évek óta rejtett, összehangolt befolyásolási műveletet folytattak Közép- és Kelet-Európában, amelynek célja kormányzatok megbuktatása és a belpolitikai folyamatok manipulálása volt. A most nyilvánosságra hozott adatok tehát nemcsak alátámasztják a hivatal által feltárt rendszert, hanem konkrét nevekkal, összegekkel és célokkal teszik bizonyíthatóvá a működését.

4.3. A globális hálózat brüsszeli központja

A 2022-es választási beavatkozás, valamint a korábbi évek hálózati működése világosan mutatja: a nyomásgyakorló rendszer globális központja ugyan Washingtonban található, annak európai érdekszövetségesei – mindenekelőtt az Európai Bizottság – mára aktív és meghatározó szereplőivé váltak a finanszírozásnak és a végrehajtásnak. A Szuverenitásvédelmi Hivatal jelentései megállapítják, hogy Brüsszel ma már az egyik legfontosabb finanszírozója a nyomásgyakorló infrastruktúrának. Az Európai Bizottság és főigazgatóságai eszközként tekintenek a hálózati NGO-kra, amelyeket bevethetnek politikai céljaik eléréséhez.

A hálózatot kiépítő és évtizedeken át finanszírozó tengerentúli érdekcsoportok – köztük Közép-Európában mindenekelőtt Soros György hálózata – azonban továbbra is domináns szerepet töltenek be a struktúrában, különösen a stratégiai és taktikai elemek meghatározásában. Az Európai Bizottság valójában egy már kiépített befolyási övezetbe lépett be érdekszövetségként – ez megmagyarázza, hogy miért a Soros-féle hálózat képviselőinek van a legnagyobb informális „képviselőcsoportjuk” az Európai Parlamentben.

Ez az európai intézmények és külföldi hálózatok közötti összefonódás oda vezetett, hogy a tagállami szuverenitást sértve a legfontosabb uniós döntések is idegen érdekeknek rendelődhetnek alá. A hálózati lobbicsoportok ugyanis évek óta közvetlen befolyást gyakorolnak az uniós NGO-támogatási stratégiákra is. Az Európai Bizottság jelentős EU-s forrásokkal finanszírozza a hozzá lojális nemzetközi és tagállami politikai nyomásgyakorló hálózatot.

A rendszer átláthatatlanságára az Európai Számvevőszék 2018-as és 2024-es jelentései is rávilágítottak. Nem tudni, mennyi közpénz áramlott az európai adófizetőkől ezen NGO-k kasszájába, és azt sem, kinél landolt végül. A bizottság ugyanis mindössze az elsődleges kedvezményezettokről ad tájékoztatást, holott pályázati rendszere előnyben részesíti azokat a szervezeteket, amelyek továbbosztják a forrásokat. Így a brüsszeli bürokrácia tudatosan közbeiktat egy köztes kedvezményezetti réteget, amely eltakarja a tényleges végső felhasználót.

Az európai finanszírozásban a közpénzek mellett a nagy európai magánalapítványok is szerepet kapnak, nem függetlenül a brüsszeli stratégiától. Az Európai Bizottsággal szorosan együttműködő alapítványok – amerikai társaikhoz hasonlóan – támogatói közösségekhez csatlakozva végzik tevékenységüket. E közösségek soraiban ott találjuk a legnagyobb amerikai magánalapítványokat is: az Open Society Foundationst, a The Rockefeller Foundationt, a Ford Foundationt és a Charles Stewart Mott Foundationt. Az amerikai „milliárdosklubok” így megosztják stratégiáikat európai partnereikkel, közösen jelölik ki, hogy a hálózat mely tagjait kell támogatni, és Európán belül is meghatározzák a pénzek útját.

A közös amerikai–európai logikát tükrözi a többlépcsős támogatási infrastruktúra is. Mind az amerikai, mind az európai modellen belül meghatározó elem a pass-through típusú elosztási mechanizmus, amely a regionális és országos szintű végrehajtók beiktatásával biztosítja a finanszírozók láthatatlanságát. Az amerikai USAID például zárt, meghívásos pályázatokon választotta ki a Közép-Európa-program partnereit, amelyek továbbosztották a forrásokat a helyi kedvezményezettek között. E köztes szervezetek megbízatása csupán a feladatok és a források továbbítására korlátozódott – nem rendelkeztek érdemi döntési jogkörrel.

Hasonló módon működik az Európai Bizottság Polgárok, egyenlőség, jogok és értékek (Citizens, Equality, Rights and Values – CERV) programja is. Magyarországon az Ökotárs, az Autonómia, a Kárpátok Alapítvány és a Közösségfejlesztők Egyesülete alkotta konzorcium nyerte el a

Közös értékeink program végrehajtását. A támogatottak köre zömében budapesti és Pest vármegyei szervezetekből áll, vagyis a források azokhoz kerültek, akik a hálózat hazai magját alkotják. A regionális és országos elosztók beiktatása garantálja, hogy a végpontokon már belföldi támogatásként jelenjen meg az uniós forrás, elfedve annak valódi eredetét. Az elosztó-szervezetek „jutalékot” tartanak vissza, amivel anyagilag is érdekeltté válnak a hálózati struktúra fenntartásában.

Mindez szervesen illeszkedik a korábban feltárt transzatlanti rendszerbe: a globális központokból (Washingtonból és Brüsszelből) kiinduló finanszírozási és stratégiai irányítás helyi végrehajtókhoz érkezik, akik tematizálják a közvéleményt, mobilizálják a választókat, és felépnek a szuverenitásukhoz ragaszkodó nemzeti kormányok ellen. A Szuverenitásvédelmi Hivatal jelentései e láncolat működését részletesen feltárták, a 2025-ben nyilvánosságra hozott amerikai kormányzati dokumentumok immár konkrét összegekkel, nevekkal és célmeghatározásokkal pedig alátámasztják a rendszer létezését.

4.4. A nyomásgyakorló hálózat magyarországi partnerei

A transzatlanti politikai nyomásgyakorló hálózat globális finanszírozási és stratégiai központjai helyi végrehajtó szervezetekre támaszkodva fejtik ki befolyásukat a tagállamok belpolitikai folyamataira. Magyarországon e szerepet elsődlegesen olyan évtizedes múltra visszatekintő entitások töltik be, amelyek külföldi forrásból, de belföldi fedés alatt végzik tevékenységüket, és amelyek szorosan kapcsolódnak az amerikai és európai pénzelosztó mechanizmusokhoz.

Az egyik ilyen kulcsszereplő az Ökotárs Alapítvány, amely 1994 óta lát el pénzelosztó és hálózatépítési feladatokat a külföldi nyomásgyakorló csoportok számára. Bevételeinek döntő hányadát kezdetben amerikai források – így a Ford-, a Rockefeller- és a Soros-alapítvány – biztosították, majd Magyarország uniós csatlakozását követően a finanszírozási modell fokozatosan átalakult, és ma már a szervezet elsődlegesen az Európai Bizottság kereteiből részesül támogatásban. Az Egyesült Államok 2017-től lépéseket tett az uniós civilforrás-elosztás „megszállására”, e folyamatban pedig kiemelt szerepet játszott az Ökotárs. A Soros-hálózat brüsszeli befolyásának növekedése révén sikerült elérni, hogy a CERV programban működtetett, 1,5 milliárd eurós uniós alap forrásait döntően az amerikai befolyásolási hálózathoz kötődő szereplők között osszák szét.

2021 és 2023 között 18 millió eurónyi CERV-forrás érkezett Magyarországra, ennek több mint a háromnegyede közvetlenül politikai nyomásgyakorló szervezetekhez került. Az Ökotárs Alapítvány több mint 3,3 millió eurót kapott, amelyet a Soros-hálózathoz köthető szervezetek között osztott szét – így az Amnesty International Magyarország, a Magyar Helsinki Bizottság, a Társaság a Szabadságjogokért, valamint az Átlátszó és a 444 is részesült támogatásban.

Az alapítvány emellett közvetlenül is bekapcsolódott az amerikai diplomáciai szervek által kiírt pályázatok elbírálásába. 2023 októberében az amerikai nagykövetség pályázatot hirdetett „a sajtószabadság védelmére”, amelyben több mint 115 millió forint lett kiosztva. A források elosztásával az Ökotárs Alapítványt bízták meg, a „szakmai értékelést” pedig a szintén a Soros-hálózathoz köthető Mérték Médiaelemző Műhely végezte. A támogatások címzettjei között szerepelt a Telex, a Klubrádió, a Nyugat.hu, a Magyar Narancs, a Tilos Rádió, az Átlátszó és a 444 is.

Az Ökotárs már korábban is töltött be ilyen szerepet: a Norvég Civil Támogatási Alap magyarországi pénzelosztását szintén az alapítvány és konzorciumi partnerei végezték. A források körüli visszasságokat a Kormányzati Ellenőrzési Hivatal 2015-ben részletes jelentésben tárta fel, rávilágítva az átláthatatlan pénzmozgásra és az elszámolási hiányosságokra.

A hálózat másik központi szereplője a Transparency International Magyarország (TIM), amely a Világbank kezdeményezésére létrehozott globális lobbihálózat részeként működik. A szervezet vezetőit a Világbank delegálja, céljait az amerikai stratégiai érdekekhez igazítja. Anyagi forrásainak több mint 80 százaléka külföldről származik, fő támogatói között találjuk a Világbank nagyhatalmi tagjait, az Európai Bizottságot, valamint az Open Society Foundationst is.

A TIM magát az átláthatóság élharcosaként tünteti fel, a valóságban viszont nem átlátható módon működik. Jelentéseiben olyan dezinformációs narratívákat terjeszt, amelyek sértik Magyarország politikai, gazdasági és társadalmi érdekeit. A berlini központban készülő korrupcióérzékelési index – amelyet a TIM finanszírozói képesek saját érdekeik szerint manipulálni – tudományosnak álcázott, valójában politikailag motivált eszközzé vált, amely alkalmas arra, hogy valótlan állításokat igazként tüntessen fel, így formálva a nemzetközi megítélést. A TIM által az Európai Bizottságnak készített árnyékjelentések alapján Magyarországtól forrásokat vontak meg – e jelentések módszertana a nyilvánosság által a mai napig nem hozzáférhető.

Hasonló elveken működik az Átlátszó is. A hivatal általi vizsgálat megerősítette: a szervezet az Amerikai Egyesült Államok 1980-as évekből eredő nemzetbiztonsági doktrínája alapján működő befolyásolási hálózat része. Az Átlátszó a közérdekűadat-igényléseket és az „oknyomozó” tevékenységet eszközként használja fel ahhoz, hogy hírszerzési célú dokumentumokat – szerződések, levelezések, személyes adatok – töltsön fel amerikai szerverekre. Ezzel közvetve kiszolgálja az idegen érdekű befolyásolási mechanizmusokat. A szervezet tevékenysége korábban közvetlen szerepet játszott a Sargentini-jelentés megszületésében is, a dokumentum az Átlátszó által készített, a magyar nyilvánosság által máig nem elérhető részjelentéseken alapult.

Finanszírozási háttere átláthatatlan, összetett, és számos anomáliát tartalmaz: az Asimov Alapítvány, az Átlátszónet Alapítvány és az Atlatszo.hu Nkft. pénzügyei zavarosak, a 2011 és 2016 közötti időszakról semmilyen adat nem érhető el, s a 2017 és 2023 közötti évekre vonatkozó

adatok is jelentős elszámolási hiányosságokat mutatnak. A támogatás főként külföldről, azon belül a Soros-hálózathoz köthető szervezetektől érkezik.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal jelentései világossá tették: az Ökotárs, a TIM és az Átlátszó nem független civil szervezetek, hanem a transzatlanti politikai nyomásgyakorló hálózat magyarországi végrehajtó egységei. Együttműködésük, forrásszerkezetük és tematikus tevékenységük jól illeszkedik a USAID, a CERV és a magánalapítványok által kijelölt stratégiai célokhoz. Ezek a szervezetek – bár különböző fedés alatt működnek – ugyanazon struktúra részei, és tevékenységükkel a magyar nemzeti szuverenitás aláásásához járulnak hozzá.

4.5. Dezinformációs kampányok szervezeti és finanszírozási háttere

A Szuverenitásvédelmi Hivatal vizsgálatai rámutattak: a transzatlanti politikai nyomásgyakorló hálózat egyik legfontosabb eszköze a célországok közvéleményének manipulálását szolgáló, szervezett dezinformációs kampány. A globális struktúra e téren is világosan van tagolva: a stratégiai irányítás Washingtonban zajlik, a műveleti támogatásért a külügyminisztérium és a USAID felel, a tartalomgyártás és a terjesztés azonban már európai és helyi szervezeti egységek feladata.

A Biden-kormány 2021 júniusában meghirdetett nemzetstratégiája – amely formálisan a belöldi terrorizmus elleni védekezés céljával indult – a titkosítás alól feloldott 2025-ös végrehajtási terv alapján valójában a konzervatív politikai szereplők stigmatizálására, a nem progresszív vélemények elfojtására és egy nemzetközi médiacenzúra-rendszer kiépítésére irányult. A dokumentumból kiderül, hogy a dezinformáció elleni fellépés deklarált célja mögött valójában politikai logika húzódik meg: a demokrata párti vezetésre veszélyesnek ítélt narratívák ellenségesként való megjelölése és elnyomása. E cél érdekében megszervezték a USAID, az FBI, a CIA és a belbiztonsági minisztérium koordinált fellépését, kiterjesztve a szövetséges országokra és civil szervezetekre is.

A stratégia egyik legaggályosabb eleme, hogy a konzervatív politikát, illetve annak közösségi-média-platformokon megjelenő narratíváit radikalizációs kockázatként kezeli. Az Egyesült Államok kormánya szerint a konzervatív vélemények eltávolítása nemzetbiztonsági érdek, ezért a technológiai vállalatokat „önkéntes együttműködésre” szólították fel, valójában nyomásgyakorlással kényszerítették bele a cenzúragépezetbe. A „dezinformációügyi szakértők” által hetente készített jelentések az amerikai és nemzetközi progresszív elit érdekei szempontjából releváns országokat monitorozzák, ezekben az elemzésekben a dezinformáció fogalmát politikai lojalitás alapján határozzák meg.

A USAID külön útmutatót készített Disinformation Primer címmel, amelyben meghatározták, hogy mi számít dezinformációnak, és e definíciót a külügyminisztériumon, valamint a USAID-n keresztül megosztották szövetséges országokkal, civil szereplőkkel, oktatási intézményekkel. A cél világos: olyan országokban, amelyek nem illeszkednek a globalista-progresszív ideológiai vektorba, a véleménynyilvánítást új nemzetbiztonsági kockázatként kezeljék, és a civil társadalomra támaszkodva hajtsanak végre politikai célú beavatkozást.

A hálózat egyik kiemelt eszköze az Internews, amely a USAID, az Open Society Foundations, a The Rockefeller Foundation és a NED támogatásával világszerte több ezer szerkesztőséget és újságíró finanszíroz. A szervezet nem csupán anyagi támogatást nyújt, hanem technológiai fejlesztéseket, adatelemzést, narratívakeretezést is végez szolgáltatásként a hálózat tagjainak. A finanszírozott szerkesztőségek – köztük magyar médiumok – kötelesek előtérbe helyezni meghatározott témák kommunikációját és integrálni a közbeszédbe a megrendelő által megadott ellennarratívákat.

Az Internews különösen aktív a közép-európai térségben: Magyarországon és Lengyelországban a USAID-val közösen indított médiafejlesztési programjai 2010 óta zajlanak. A hivatal dokumentumai alapján az Internews által támogatott szerkesztőségek – például a 444 – a dotáció fejében politikai elvárások teljesítését vállalták: a nem progresszív álláspontokat dezinformációként keretezték, sőt előre megírt, kötelezően közzelendő tartalmakat kaptak.

A nemzetközi együttműködésen keresztül az Európai Bizottság is szervesen beépült a dezinformációs struktúrába. A Soros-szervezetek között szétszórott uniós civil források után a hivatal megvizsgálta a határokon átívelő médiakonzorciumokat is, amelyeket Brüsszel jelentős támogatásban részesít. Ezek közül kiemelkedik a 444 kiadója, a Magyar Jeti Zrt. által vezetett The Eastern Frontier Initiative (TEFI), amely olyan stratégiai területeket fed le, mint a nemzetbiztonság, a hadiipari beszerzések, az energiabiztonság, a kibervédelem és az orosz-ukrán háborúhoz való viszony. A TEFI célja a közép-európai közvélemény áthangolása az amerikai Demokrata Párt és üzleti körei érdekei szerint.

A TEFI-konzorcium tagjai – a lengyel Gazeta Wyborcza, a szlovák SME, a holland Bellingcat, a román PressOne – egytől egyig Soros-közel médiumok. A titkosszolgálati kapcsolatokkal bíró Bellingcat a projekt hírszerzési-kommunikációs komponenséért felel, célzott képzéseket tart, és OSINT-technológiákat oktat. A mögöttes stratégiai irányításban a NED is részt vesz.

A TEFI-csoport csaknem 1,1 millió eurós támogatásban részesült az előző két évben. Tartalmának célja nem a kiegyensúlyozott tájékoztatás, hanem az Európai Bizottság háborús narratíváinak támogatása, különös hangsúllyal Magyarország és Szlovákia vezetésének kritizálására. A projekthez kapcsolódó kiadványokat iskolákban és egyetemeken terjesztik, ezekben együttműködnek a Globsec nevű, szintén Soros által támogatott ideológiai agytrösztrel, amelynek

vezetésében és tanácsadói körében olyan személyek találhatók, mint Bajnai Gordon vagy Korányi Dávid.

A dezinformáció elleni fellépés jelszavával tehát valójában egy új, globálisan koordinált politikai cenzúragépezet épült ki, amely transzatlanti finanszírozásból, amerikai stratégiai irányítással, uniós közvetítéssel és hazai végrehajtással működik. A Szuverenitásvédelmi Hivatal megállapításai szerint ez a rendszer súlyosan sérti a nemzeti szuverenitást, és destabilizációs kockázatot jelent a közép-európai térség demokratikus működésére nézve.

4.6. Háborús dezinformációk a magyar nyilvánosságban

A Szuverenitásvédelmi Hivatal korábbi jelentéseiben részletesen bemutatta azt a transzatlanti nyomásgyakorló infrastruktúrát, amely amerikai és brüsszeli központokból kiindulva, szervezeti alapon, intézményesített mechanizmusokon keresztül építi ki befolyását az európai közvéleményre. A Biden-kormány által kidolgozott és mostanra nyilvánosságra kerülő stratégiai dokumentumok, valamint az Internews, a NED és a TEFI projekt működése egyértelművé tették: a nemzetközi dezinformációs kampányok nemcsak finanszírozott programok, hanem kifejezetten politikai célú beavatkozási eszközök. E hálózat célja nem pusztán a tartalomgyártás, hanem a társadalmi konszenzus átalakítása és a nemzeti szuverenitás meggyengítése.

Ez a pont azt vizsgálja, hogy a korábban feltárt nemzetközi hálózati struktúrák miként működnek a gyakorlatban Magyarországon, és milyen következményekkel jár mindez a hazai nyilvánosságra, közvéleményre és döntéshozatalra nézve. A háborús dezinformációs kampányok nem elvont veszélyt jelentenek, hanem konkrét, visszatérő, tematizált akciósorozatok formájában jelennek meg: céljuk a magyar külpolitikai álláspont delegitimálása, a békepárti megközelítés kriminalizálása, valamint a politikai véleménypluralizmus fokozatos felszámolása. A következőkben bemutatott mintázatok a globális stratégia hazai végrehajtását, eszköztárát és társadalmi hatásait tárják fel.

A háborús dezinformációs működés Magyarországon három szinten zajlik:

- **a médiatartalmak tematikus irányítása**, amely meghatározza, milyen témák, hangnemek és szereplők jelenhetnek meg;
- **a politikai diskurzus új kereteinek meghatározása**, amely stigmatizálja a békepárti álláspontot;
- **a társadalmi pszichológiai nyomás gyakorlása**, amely félelemkeltéssel és erkölcsi zsarolással igyekszik befolyásolni a közvéleményt.

A hivatal megállapította, hogy a háborús dezinformáció egyre gyakrabban strukturált információs műveletek formájában jelenik meg, amelyek „sokkszerű” hullámokban zajlanak. Egy-egy

ilyen kampány során – jellemzően nemzetközi politikai eseményekhez, EU-csúcstalálkozókhöz vagy belpolitikai konfliktusokhoz időzítve – a nemzetközi és hazai médiumok összehangolt módon közvetítenek olyan narratívát, amely a magyar kormány külpolitikai álláspontját nemcsak bírálja, hanem háborús bűnrészességgel vádolja.

Ilyen volt például az Ukrán Biztonsági Szolgálat által a Telegramon közzétett közlemény nyomán kialakított narratíva, amely szerint a magyar katonai hírszerzés orosz célokat szolgál Kárpátalján. A vádat a nemzetközi sajtó percekben belül átvette, és rövid időn belül megjelentek azok a hamis értelmezések, amelyek szerint Magyarország háborús agresszióra készül. A kampány időzítése és az azt megelőző belpolitikai akció – egy hangfelvétel nyilvánosságra hozatala a Tisza Párt részéről – világosan mutatja, hogy összehangolt dezinformációs műveletről volt szó, amely politikai destabilizációt, a kormány hitelességének aláásását, valamint Magyarország nemzetközi mozgásterének szűkítését célozta.

A dezinformációs kampányok egyik központi eszköze a morális nyomásgyakorlás. A kommunikációs műveletek során következetesen alkalmazzák azt a dichotómiát, amely szerint „aki nincs Ukrajnával, az Oroszországgal van”. Ez a keretezés nem csupán leegyszerűsítő és manipulatív, hanem lehetetlenné teszi az árnyalt külpolitikai állásfoglalást, és morálisan megbélyegzi az önálló magyar külpolitikai pozíciót. A kormányt Vlagyimir Putyin orosz elnök bábjaként jelenítik meg, a békepárti álláspontot az agresszor érdekeinek szolgálataként tüntetik fel.

A narratívatervezésben kulcsszerepet játszanak a brüsszeli forrásból finanszírozott sajtóakciók, újságíró-utaztatási programok és sajtótörténeti jelentőségűnek beharangozott interjúk, amelyek célja az ukrán álláspont közvetlen és kritika nélküli átvétele a magyar médiatérben. Az ilyen típusú tartalomgyártásra kiválasztott médiumokat – köztük a Válasz Online-t, a Telexet és a 444-et – rendszeresen bevonják nemzetközi dezinformációs műhelyek programjaiba, mint például az N-ost Europe–Ukraine Desk nevű projektjébe. Ezeken keresztül a brüsszeli kommunikációs stratégia közvetlen tartalmi irányítást gyakorol a magyarországi sajtó bizonyos szegmenseire.

A morális nyomásgyakorlás mellett a kampány másik pillére a háborús pszichózis kialakítása. A magyar társadalomnak azt az üzenetet közvetítik, hogy ha Ukrajna nem győz, Oroszország megtámadja Magyarországot is. A NATO védelmi garanciáinak megkérdőjelezése vagy Donald Trump NATO-politikájának torzító értelmezése egyaránt azt a célt szolgálja, hogy a háború elkerülhetetlennek, a béke lehetősége illúzióknak tűnjön.

A magyar kormány külpolitikai mozgásterének szűkítését célzó műveletek szorosan kapcsolódnak az európai politikai központosítási törekvésekhez is. A kommunikációs kampány központi tézise, hogy a nemzetállami vétőjog elavult, és hatékony fellépés csak egyfajta európai

egyesült államok keretében valósulhat meg. Magyarország különvéleményét nemcsak akadályként, hanem egyenesen veszélyként állítják be, amely a „kontinentális biztonságot” fenyegeti.

Szintén megjelenik a magyar nyilvánosságban az orosz háborús legitimációs narratíva, gyakran a nemzetközi dezinformációs kampányokkal párhuzamosan, azok szerves részeként. A hivatal elemzése szerint ez a narratíva két fő üzenetre épül: egyrészt az Ukrajna elleni katonai agresszió történelmi és erkölcsi igazolására törekszik – például azzal az állítással, hogy Ukrajna mesterséges állam, amelyet a Szovjetunió hozott létre –, másrészt az elrettentés pszichológiai logikájára, amely szerint elkerülhetetlen a háborús eszkaláció és a nukleáris fenyegetés. Ezek az üzenetek a magyar társadalomban közvetve, de határozottan azt az érzetet erősítik, hogy a béke elérhetetlen, a konfrontáció pedig elkerülhetetlen. A hivatal értékelése szerint az ilyen típusú orosz narratívák terjedése nem csupán külső dezinformációs veszélyt jelent, hanem a hazai véleményklímát is torzítja.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal vizsgálatai szerint a háborús dezinformációs kampányokat nemzetközi finanszírozású médiaközpontok, NGO-hálózatok és hibrid tartalomgyártó egységek koordinálják. Ezek nemcsak híreket gyártanak, hanem módszertani útmutatókat, narratívatervező workshopokat és célcsoport-specifikus üzenetstratégiákat is nyújtanak. A magyarországi végrehajtó szervezetek (médiumok, civil szervezetek, influenszerek) így nemcsak tartalmat vesznek át, hanem egy teljes kommunikációs környezetbe illeszkednek bele, amelynek irányítói nem a magyar társadalmi és nemzeti érdekeket képviselik.

A hivatal álláspontja szerint a háborús dezinformációs műveletek nemcsak a közvéleményt célozzák, hanem alkotmányos jelentőségű kérdéseket is érintenek. Az önálló külpolitikai álláspont, a demokratikus vita lehetősége és a politikai vélemények pluralitása egyaránt sérül, amikor idegen érdekek által finanszírozott kampányok kényszerítik rá a magyar közéletre a háborúpárti konszenzust. Az ilyen típusú információs nyomásgyakorlás nem része a demokratikus vitának, hanem célzott korlátozása. A dezinformáció tehát nem csupán tartalom-, hanem geopolitikai fegyver is – amely ellen az állam minden szintjén alkotmányos védekezési kötelezettség áll fenn.

5. A SZUVERENITÁSVÉDELMI KOCKÁZATOK ÉS PROBLÉMÁK KEZELÉSÉBEN MUTATKOZÓ HIÁNYOSSÁGOK, VALAMINT MEGOLDÁSI LEHETŐSÉGEK, AJÁNLÁSOK A FELADAT- ÉS HATÁSKÖRREL RENDELKEZŐ SZERVEK SZÁMÁRA

A demokratikus intézményrendszer működésének egyik alapfeltétele a közéletben részt vevő szervezetek átlátható és elszámoltatható működése. A külföldi befolyás lehetőségének kizárása, valamint a pénzügyi folyamatok ellenőrizhetősége különösen indokolt a nemzeti szuverenitás és az alkotmányos önazonosság védelmében. A Szuverenitásvédelmi Hivatal ajánlásai arra irányulnak, hogy a jogalkotó és a hatóságok olyan szabályozási és intézményi megoldásokat vezessenek be, amelyek fokozzák a finanszírozási transzparenciát, megerősítik a vezetői felelősségvállalást, hatékony prevenciók és szankciós mechanizmusokat kínálnak, valamint elősegítik az állami szervek közötti információmegosztást. Az alábbiakban négy kulcsfontosságú területet mutatunk be részletesen.

5.1. Szabályozási keretek fejlesztése

A magyar közélet befolyásolására irányuló tevékenységek pontos jogi körülhatárolása alapvető fontosságú a nemzeti önrendelkezés védelmében. Különösen indokolt azoknak az alanyoknak a meghatározása, akik – szervezeti vagy nem szervezeti formában – politikai célú aktivitást fejtenek ki anélkül, hogy rendelkeznének demokratikus választói felhatalmazással. A szabályozásnak ki kell terjednie azon tevékenységi körökre is, amelyek közvetve vagy közvetlenül külföldi befolyás eszközei lehetnek. A Szuverenitásvédelmi Hivatal javaslata szerint szükséges megteremteni a pénzügyi nyomomkövethetőség technológiai és jogi feltételrendszerét, amely lehetővé teszi a támogatások eredetének, céljának és felhasználásának átfogó ellenőrzését. Emellett a vezetői felelősségi rendszer kiterjesztésével a külföldi finanszírozásban részesülő szervezetek vezetőinek személyes felelőssége is növelhető. Végül indokolt prevenciók mechanizmusok és szankciós eszközök bevezetése ahhoz, hogy a külső befolyási kísérleteket már kezdeti fázisukban hatékonyan ellensúlyozzák.

5.2. Finanszírozási átláthatóság erősítése

A külföldi forrásokból való finanszírozás átláthatatlansága kiemelt kockázati tényező a közéleti és politikai folyamatok torzítása szempontjából. A többszintű ellenőrzési kötelezettség kiemelten fontos akkor, ha a támogatás összege meghaladja az előre meghatározott küszöbértéket. Ilyen esetekben a támogatás kedvezményezettje köteles lenne forrásainak eredetét részletesen dokumentálni és független vizsgálatra bocsátani. Mérlegelést igényel az a kérdés

is, hogy a külföldi forrásokat általános jelleggel, céloktól függetlenül kívánatos-e kizárni, vagy csupán meghatározott – politikai, kommunikációs vagy társadalmi befolyást célzó – tevékenységek esetében. Az Alaptörvény által előírt alkotmányos önazonosság védelméből levezethető, hogy az ilyen finanszírozások tiltása vagy korlátozása nemzetstratégiai érdek. Az átláthatóság biztosítása érdekében javasolt bevezetni azt a kötelezettséget is, hogy a támogatást nyújtó fél írásban nyilatkozzon a forrás eredetéről, ami hozzájárulhat a pénzügyi tisztaság erősítéséhez és a hatósági ellenőrzés hatékonyságához.

5.3. Vezetői elszámoltathatóság fokozása

A külföldi támogatásból működő szervezetek esetében elengedhetetlen a vezetői felelősség jogi szintű megerősítése. A jelenlegi szabályozás nem minden esetben teszi lehetővé, hogy a szervezetek vezetői a közpénzekre és a közéletre gyakorolt hatásuk mértékével arányos ellenőrzés alatt álljanak. Ezzel párhuzamosan egy olyan kötelező nyilvántartási és auditálási rendszert célszerű bevezetni, amely lehetővé teszi a szervezeti és személyes elszámoltathatóság megerősítését, így növelve a közélet integritását és az állampolgárok bizalmát az intézményrendszer iránt.

5.4. Integrált szemlélet és információmegosztás biztosítása

A befolyásgyakorlás elleni hatékony fellépés nem kizárólag jogi és pénzügyi eszközöket igényel, hanem rendszerszintű együttműködést is. Az államigazgatási szervek számára indokolt egy olyan integrált szemlélet kialakítása, amely biztosítja az egyes ágazatok közötti információáramlást, gyors reagálást és közös elemzési gyakorlatokat. A külföldi beavatkozási kísérletekhez jellemzően nem egyetlen csatornát vesznek igénybe, hanem párhuzamosan hatnak a médiára, a civil szektorra, az oktatásra vagy akár a tudományos életre. Ezért kiemelt fontosságú, hogy a hatóságok – beleértve a nemzetbiztonsági szolgálatokat, az igazságügyi szerveket és az információvédelmi hatóságokat – összehangolt módon lépjenek fel, közösen értelmezzék az adatokat, és osztozzanak a beavatkozási mintázatok felismerésében. E gyakorlat elősegíti, hogy a szuverenitás védelme ne reaktív, hanem proaktív, intézményesen megalapozott fellépésként jelenjen meg a közpolitikai rendszerben.

6. A SZUVERENITÁSVÉDELMI HIVATAL MŰKÖDÉSE

6.1. A hivatal kommunikációs tevékenysége

A Szuverenitásvédelmi Hivatal közkapcsolati stratégiájának legfontosabb célkitűzése a magyar közvélemény minél szélesebb körű tájékoztatása azokról a tényekről, összefüggésekről és kockázatokról, amelyeket a hivatal a vizsgálati, elemzési és kutatási tevékenysége során tár fel. Ennek megfelelően a szervezet kiemelt figyelmet fordít a médiában való megjelenésre, ideértve a közösségimédia-platformokat is.

A hivatal első évéről készített médiaelemzés alapján 2025 áprilisáig több mint 7000 sajtómegjelenés foglalkozott a szervezettel. Ennek 66 százalékát tették ki az online sajtóorgánumok, 19 százalékát az audiovizuális médiumok, 15 százalékát a print lapok.

Megalakulása után a Szuverenitásvédelmi Hivatal honlapot fejlesztett, amely a szuverenitasvedelmi hivatal.hu címen érhető el. Az oldalon hozzáférhetők a hivatallal kapcsolatos alapvető információk – az elérhetőség, a közérdekű adatok, az adatvédelmi és a jogi nyilatkozat, az impresszum, a vezetők életrajza, valamint a hivatalt létrehozó, a nemzeti szuverenitás védelméről szóló, 2023. évi LXXXVIII. törvény szövege –, illetve a szervezettel kapcsolatos releváns hírek és sajtómegjelenések. Ezenfelül külön oldalon elérhető minden olyan jelentés, elemzés, közlemény és egyéb dokumentum, amelyet a hivatal a megalakulása óta nyilvánosságra hozott. Fontos, hogy a nemzetközi érdeklődésre is számot tartó anyagok és hírek angol nyelven is olvashatók a honlapon.

A hír- és tartalomfogyasztási szokásokhoz igazodva a Szuverenitásvédelmi Hivatal aktív jelenlétet épített ki a közösségi médiában. A Magyarországon legtöbb ember által használt Facebook platformon mind a Szuverenitásvédelmi Hivatalnak, mind a hivatal elnökének van saját oldala. A hivatal oldalát több mint 19 ezer, az elnökét pedig több mint 21 ezer ember követi, de ennél is fontosabb, hogy e felületeken keresztül körülbelül 1,5-1,5 millió embert ért el a szervezet a megalakulása óta.

A hivatal közkapcsolati tevékenységén belül nagy figyelmet fordít a közösségimédia-platformok által előnyben részesített, videós formátumú tartalmakra. Ezek jelentős része több száz ezer megtekintést ért el a Facebookon, de van olyan videó, amely több mint 1,1 millió megtekintésnél tart. A hivatal saját YouTube-csatornával is rendelkezik, amely 2025 tavaszán indult, és néhány hónap alatt több mint 12 ezer feliratkozót szerzett. A Facebookon is közzétett, a YouTube-on szintén több százezres megtekintésszámmal elérő informatív kis videók mellett itt teljes hosszúságukban megjelennek azok a podcast formátumú beszélgetések is, amelyeket a Magyarország szuverenitását meghatározó témák iránt mélyebben érdeklő közönségnek készít a Szuverenitásvédelmi Kutatóintézet.

6.2. A hivatal gazdálkodása

A Szuverénitásvédelmi Hivatal gazdálkodása a megalakulástól kezdődően szigorú költségvetési fegyvellemmel, a központi költségvetésből biztosított források felhasználásával, fokozatosan bővülő intézményi működés mellett valósult meg. Az első évben az intézményépítés, a szervezeti működés és az alap-infrastruktúra kialakítása volt a meghatározó, 2025-re már egy teljes körűen működő, fejlesztési célokat is megfogalmazó költségvetési szerkezet jött létre. A hivatal pénzügyi és szervezeti fejlődése a nemzeti szuverenitás védelmét szolgáló szakmai tevékenység megerősítését és hosszú távú intézményi stabilitását alapozta meg.

A hivatal gazdálkodása már a megalakulását követő évben strukturáltan és fokozatos bővüléssel valósult meg, amit az évközi általános közzétételi listák alapján is nyomon lehet követni. A 2024. március 31-ei állapot szerint a szervezet 26 főt foglalkoztatott. Ez az adat rövid időn belül dinamikusan emelkedett: 2024 szeptemberére a létszám már 98 főre nőtt. Az ütem jól mutatja, hogy a hivatal intézményépítési folyamata intenzív szakaszba lépett – a személyi és működési feltételeket tervezetten és a jogszabályi keretek mentén bővítették.

A szervezet bővülésével párhuzamosan a működési háttér is jelentős fejlesztésen ment keresztül. 2024 első felében sikerült megfelelő és méltó elhelyezést biztosítani a hivatalnak. A második fél évben a fejlesztések köre tovább bővült, megjelentek a kommunikációs és médiafigyelési szolgáltatásokra irányuló megbízások, valamint hosszú távú keretszerződések. A hivatal így nemcsak infrastrukturális, hanem tartalmi és kommunikációs szempontból is felkészült a nyilvános közfeladat-ellátásra, és közben minden költségvetési tételt az átláthatóság és a közérdekű tájékoztatás elvei mentén hozott nyilvánosságra.

A 2025. április 30-ai közzétételi adatok alapján a hivatal alkalmazotti létszáma elérte a 101 főt. Ekkorra már megvalósult az új központi iroda hosszú távú bérbevétele, valamint új szolgáltatási körök – például könyvtár, kommunikációs kampány – finanszírozása is. Ezek az adatok megerősítik, hogy a hivatal nemcsak működési szempontból stabilizálódott, hanem a szakmai és társadalmi jelenlétéhez szükséges feltételeket is folyamatosan fejlesztette, a transzparens költségvetési gazdálkodás alapelveit érvényesítve.

A Szuverénitásvédelmi Hivatal gazdálkodása a kezdeti működéshez illeszkedő alacsony eszköz-állományból, egyszerű költségvetésből indult, majd egy év leforgása alatt a hosszú távú intézményi működést megalapozó, komplex költségvetési rendszerbe lépett át. A költségvetés szerkezete tükrözi a szervezet feladatait: a szakmai tevékenységhez szükséges személyi és technikai kapacitások megerősítését, a társadalmi jelenlét biztosítását, valamint a folyamatos működéshez elengedhetetlen infrastruktúra fenntartását. A gazdálkodás 2024–2025 során átlátható, szabályos és pénzügyileg kiegyensúlyozott maradt, így a hivatal megfelelő szervezeti és pénzügyi alapokkal folytathatja a nemzeti szuverenitás védelmére irányuló közfeladat-ellátását.